

Opinia Komitetu Regionów „Rozwijanie umiejętności korzystania z mediów w perspektywie regionalnej – edukacja medialna w polityce edukacyjnej UE”

(2010/C 141/04)

KOMITET REGIONÓW

- Przypomina, że w wielu przypadkach odpowiedzialność za włączanie edukacji medialnej do oficjalnego systemu kształcenia, na wszystkich poziomach, spoczywa na samorządach lokalnych i regionalnych. Z tego względu należy opracować odpowiednią procedurę umożliwiającą wspomaganie samorządów lokalnych i regionalnych przy wspieraniu projektów dotyczących umiejętności korzystania z mediów.
- Podkreśla, iż na nowym etapie współpracy UE w zakresie kształcenia zapoczątkowanym przez ramy strategiczne należy także uwzględnić dziedzinę umiejętności korzystania z mediów.
- Zwraca uwagę, że należy jasno odróżnić od siebie najważniejsze elementy umiejętności korzystania z mediów, gdyż rozwijanie każdego z nich wymaga osobnych strategii, podmiotów i zasobów.
- Uważa, iż pożądane jest także zastosowanie koncepcji uwrażliwiania konsumentów na korzystanie z mediów. W istocie większe poszanowanie praw konsumentów jest kwestią zasadniczą również w dziedzinie mediów.

Sprawozdawca: Andràs SZALAY (HU/ALDE), członek rady miasta Veszprém

I. ZALECENIA POLITYCZNE

1. Komitet Regionów wyraża zadowolenie, że Komisja Europejska przedstawiła argumenty przemawiające za istotnym znaczeniem polityki na rzecz szkolenia, jej podstawowe zasady oraz cele, wynikające z definicji umiejętności korzystania z mediów i priorytetów w zakresie jej rozwijania⁽¹⁾. Uwzględniła ona także przyjętą przez KR na sesji plenarnej w dniach 8-9 października 2008 r. opinię⁽²⁾.

2. Komitet Regionów wyraża nadzieję, że Komisja Europejska będzie nadal podejmować wysiłki na rzecz dalszego konsekwentnego rozwijania zainicjowanej w 2007 r. polityki na rzecz rozwijania umiejętności medialnych. Wzywa Komisję do uwzględnienia przy tym opinii KR-u przy poszanowaniu zasady pomocniczości i szczególnych uprawnień władz lokalnych i regionalnych. Komitet apeluje również do Komisji o dalsze opracowywanie planu działań w zakresie umiejętności korzystania z mediów we współpracy z innymi instytucjami unijnymi, UNESCO i samorządami terytorialnymi. W związku z tym należy uwzględnić następujące sprawy:

a) Z perspektywy kultury politycznej, aktywnego zaangażowania obywateli UE i podnoszenia świadomości użytkowników, nabycie tych niezwykle ważnych umiejętności medialnych musi być realizowane jako cel polityczny przez wszystkie właściwe podmioty i wymaga przede wszystkim, od każdego regionu i państwa, wspierania innowacji w dziedzinie kształcenia.

b) Zgodnie z traktatem WE polityka w zakresie kształcenia i szkolenia należy wyłącznie do kompetencji państw członkowskich, natomiast Unia przyczynia się do ulepszania ich różnych systemów krajowych udostępniając w razie potrzeby dodatkowe instrumenty wspólnotowe oraz ułatwiając wymianę informacji i dobrych wzorców. Wskazała na to także Komisja Europejska w swoim komunikacie z 2008 r. w sprawie aktualizacji strategicznych ram współpracy europejskiej w dziedzinie kształcenia i szkolenia⁽³⁾.

c) Strategia ramowa w zakresie kształcenia i szkolenia⁽⁴⁾ uznaje, w sposób dyskusyjny, umiejętność korzystania z mediów za część umiejętności informatycznych, podczas gdy może ona odegrać kluczową rolę w realizacji wielu celów i priorytetów zawartych w strategii ramowej (jak np.

podstawowej umiejętności czytania, umiejętności uczenia się, aktywnego obywatelstwa, propagowania dialogu międzykulturowego i uczenia się przez całe życie).

d) W strategii ramowej⁽⁵⁾ za natychmiastowe działania priorytetowe uznano następujące zagadnienia:

— nabywanie przekrojowych, kluczowych kompetencji;

— środki ułatwiające tworzenie instytucji przyjaznych kreatywności i innowacjom: promowanie kreatywności i innowacji poprzez przemysłane i krytyczne korzystanie z nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK) oraz poprzez wspieranie poprawy jakości kształcenia nauczycieli;

— tworzenie partnerstw między instytucjami i przedsiębiorstwami zajmującymi się kształceniem i szkoleniem, instytucjami badawczymi, podmiotami kulturalnymi i kreatywnymi branżami przemysłu.

Priorytety te są ściśle powiązane z rozważaniami w dziedzinie umiejętności korzystania z mediów.

e) W wielu przypadkach odpowiedzialność za włączenie edukacji medialnej do oficjalnego systemu kształcenia, na wszystkich poziomach, spoczywa na samorządach lokalnych i regionalnych. Z tego względu należy opracować odpowiednią procedurę umożliwiającą wspomaganie samorządów lokalnych i regionalnych przy wspieraniu projektów, programów i kart dotyczących umiejętności korzystania z mediów, w tym różnych partnerstw skupiających liczne podmioty z sektora publicznego i prywatnego, oraz partnerstw pomiędzy ośrodkami kultury i placówkami oświatowymi a zawodowymi twórcami treści cyfrowych; wszystko to w ramach kształcenia zarówno formalnego, jak i nieformalnego i ze ścisłym poszanowaniem przepisów prawnych.

3. Dlatego też Komitet Regionów wzywa do włączenia umiejętności korzystania z mediów, jako dziewiątej kompetencji kluczowej, do wspólnych europejskich ram odniesienia dla procesu uczenia się przez całe życie, zgodnie z zaleceniem 2006/962/WE. W ten sposób, bez potrzeby przeznaczania znacznych zasobów wspólnotowych na ten cel, taka zmiana zakresu kompetencji kluczowych w dużym stopniu pomogłaby organom odpowiedzialnym za kształcenie formalne w regionach i państwach członkowskich podjąć niezbędne decyzje dotyczące dodania edukacji medialnej do programów nauczania.

⁽¹⁾ Komisja oparła się w tym kontekście na przyjętej dnia 16 grudnia 2008 r. rezolucji Parlamentu Europejskiego w sprawie umiejętności korzystania z mediów w środowisku cyfrowym, 2008/2129(INI).

⁽²⁾ CdR 94/2008 fin w sprawie komunikatu Komisji „Europejskie podejście do umiejętności korzystania z mediów w środowisku cyfrowym”.

⁽³⁾ COM(2008) 865 wersja ostateczna.

⁽⁴⁾ COM(2008) 865 wersja ostateczna.

⁽⁵⁾ COM(2008) 865 wersja ostateczna.

4. Korzystne byłoby, żeby Komisja Europejska poczyniła wyraźne rozróżnienie między nauczaniem z wykorzystaniem internetu – zwanym nauczaniem drogą elektroniczną lub e-nauczaniem – a rozwijaniem umiejętności korzystania z mediów, czyli krytycznej analizy internetu jako środka masowego przekazu, w środowisku internetowym. Należy przypomnieć, że e-nauczanie nie jest tożsame z edukacją medialną, natomiast umiejętności w zakresie korzystania z TIK wraz z umiejętnościami informatycznymi z jednej strony a umiejętności korzystania z mediów z drugiej strony to dwie odmienne rzeczywistości. Umiejętność korzystania z mediów musi umożliwiać obywatelom odgrywanie aktywnej roli w społeczeństwie, jak i zachowanie różnorodności kulturowej i tożsamości regionalnej i lokalnej (np. poprzez tworzenie nowych możliwości wyrażania swego zdania czy dawanie mniejszościom i mieszkańcom obszarów oddalonych okazji do wypowiedzenia się na lokalnym forum publicznym).

Podstawowe założenia

5. KR pragnie zwrócić uwagę na fakt, że rozwijanie umiejętności korzystania z mediów, w powiązaniu z dostosowaniem metod edukacji medialnej w środowisku szkolnym i poza nim, jest szczególnie ważne dla przyszłości Europy. Trzeba będzie też, w ramach tego dostosowania, wspierać nauczanie sposobów korzystania z nowych technologii komunikacyjnych, które mają pierwszorzędne znaczenie dla integracji społecznej i zawodowej.

6. Rozwijanie umiejętności korzystania z mediów stanowi zasadniczy czynnik ochrony nieletnich i ludzi młodych oraz obrony godności ludzkiej w mediach. Sprzyja ono bowiem świadomemu korzystaniu z mediów, a także ewolucji branży treści cyfrowych ku samoregulacji lub współregulacji⁽¹⁾. Jednakże wzmocnienie umiejętności korzystania z mediów może jedynie uzupełniać nadzór państwowy i ponadpaństwowy oraz prawną ochronę młodzieży w tej dziedzinie. Umiejętność ta pozwala ponadto obywatelom włączyć się w debatę dotyczącą odpowiedzialności wszystkich podmiotów społeczeństwa, wspierając tym samym tworzenie się aktywnego obywatelstwa, o świadomości medialnej. Mają więc one pierwszorzędne znaczenie dla europejskiej kultury politycznej oaz aktywnego uczestnictwa obywateli UE; dlatego też należy wyeksponować europejską politykę na rzecz edukacji medialnej we wszystkich państwach członkowskich i na wszystkich szczeblach administracyjnych i politycznych.

7. Kształcenie skierowane do młodzieży otoczonej ze wszystkich stron mediami wymaga podejścia o nowej jakości, uwzględniającego odmienne role społeczno-kulturowe mediów i szkoły w zakresie przekazywania informacji i wartości. Określając rolę nauczyciela należy uwzględnić fakt, że uczniowie są bezwiednie uspołeczniani w świecie, w którym wszelkie odpowiedzi mają na wyciągnięcie ręki, a upraszczająca argumentacja mediów zawczasu udostępnia im interpretację wszelkich zagadnień. Wśród podstawowych umiejętności powinna zatem znaleźć się umiejętność interpretacji treści medialnych, gdyż

wyrobienie sobie krytycznej postawy odnosi się przede wszystkim do schematów przekazywanych przez media i utrwalanych od dzieciństwa, które w nieuświadomiony sposób determinują nasz światopogląd.

8. Podczas stosowania otwartej metody koordynacji, w trakcie prac na rzecz określenia nowych wskaźników i nowych wartości odniesienia w dziedzinie nauczania i szkolenia należy uwzględnić poniższe kwestie:

- a) kontrolowanie umiejętności z zakresu czytania i rozumienia tekstu czytanego powinno również obejmować sprawdzanie umiejętności związanych z treściami medialnymi, zważywszy że obecnie, w otoczeniu elektronicznym czy informatycznym, treści te nabierają kształtu połączonych form pisanych, ikonograficznych czy filmowych;
- b) podczas określania kryteriów odniesienia przydatnych przy ocenie metod promowania kreatywności i innowacji, warto wziąć pod uwagę fakt, że praca nad projektami mającymi na celu rozwijanie kreatywności w tworzeniu treści medialnych stanowi jedną z podstawowych form rozwiązywania problemów i pracy w zespole.

9. Jedną z głównych przyczyn powolnego tempa rozwoju edukacji medialnej jest to, że w europejskiej praktyce edukacyjnej nie ustalono jasnego związku między umiejętnościami medialnymi a umiejętnościami informatycznymi. W praktyce szkolnej korzystanie z TIK stało się przede wszystkim środkiem dostępu do świata cyfrowego i wspierania równości szans. Obecnie ani zdobycie wiedzy potrzebnej do korzystania ze sprzętu informatycznego i podstawowego oprogramowania, ani opanowanie prostych aplikacji nie sprawia młodzieży najmniejszych trudności. Jednocześnie nauczyciele mają za mało umiejętności i tylko niewiele czasu, by pracować nad krytyczną interpretacją treści medialnych dostępnych (m.in.) w wersji elektronicznej oraz wytworów branży kreatywnej, tj. podstawowych elementów umiejętności korzystania z mediów.

10. Należy pilnie przeanalizować związki między umiejętnościami informatycznymi a umiejętnością korzystania z mediów, by niejasno wyznaczone zakresy umiejętności nie były przyczyną trudności w nauczaniu. Konieczne jest rozwinięcie w młodych ludziach – oprócz umiejętności technicznych – również większej zdolności krytycznego myślenia w odniesieniu do treści medialnych, tak by uczulić ich na problemy związane z bezpieczeństwem, a także na poszanowanie życia prywatnego i kwestię przetwarzania danych.

11. W związku z konsultacjami dotyczącymi polityki dotyczącej kształcenia i szkolenia w zakresie umiejętności korzystania z mediów, istotne są następujące sprawy:

- potrzeba większej przejrzystości działań prowadzonych przez grupy ekspertów lub grupy odpowiedzialne za prace przygotowawcze, opracowywanie wniosków i podejmowanie decyzji w dyrekcjach generalnych Komisji Europejskiej;

⁽¹⁾ W tym zakresie KR pragnie odnieść się do swoich opinii CdR 67/2004 fin w sprawie przyszłych uregulowań europejskiej polityki audiowizualnej i CdR 172/2007 fin w sprawie europejskiej agendy kultury w dobie globalizacji świata.

- polityka w dziedzinie szkolenia w zakresie umiejętności korzystania z mediów powinna opierać się na faktycznej znajomości sytuacji, z uwzględnieniem perspektywy regionalnej.
- zalecenia i przyjęte plany działań, których zatwierdzeniu powinno towarzyszyć zaplanowanie odpowiednich zasobów, powinny być użyteczne dla różnych podmiotów o odmiennych stanowiskach, zaangażowanych w rozwijanie umiejętności korzystania z mediów (tj. rządów, władz publicznych, samorządów terytorialnych, przedstawicieli branży treści cyfrowych, badaczy, ośrodków kultury i placówek oświatowych, organizacji pozarządowych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego).

12. Na nowym etapie współpracy UE w zakresie kształcenia zapoczątkowanym przez ramy strategiczne należy także uwzględnić dziedzinę umiejętności korzystania z mediów.

Wnioski

13. Zgadając się z rezolucją Parlamentu Europejskiego, w której podkreślono, że umiejętność korzystania z mediów stanowi kompetencję nieodzowną dla każdego obywatela żyjącego w społeczeństwie informacyjno-komunikacyjnym⁽¹⁾, Komitet Regionów uważa, że celem, do którego trzeba dążyć, jest rozpowszechnienie umiejętności korzystania z mediów w społeczeństwie, a sposobem, by to osiągnąć, jest edukacja medialna. W związku z tym przypomina, że absolutnie niezbędne jest zagwarantowanie równości wszystkich obywateli europejskich w zakresie dostępu do sieci; szczególnie dotyczy to osób zamieszkujących obszary odizolowane lub oddalone.

14. Należy jasno odróżnić od siebie najważniejsze elementy umiejętności korzystania z mediów, gdyż rozwijanie każdego z nich wymaga osobnych strategii, podmiotów i zasobów. W związku z tym konieczne jest:

- Zagwarantowanie obywatelom dostępu, zarówno pod względem technologicznym (zwłaszcza poprzez szerokopasmowy dostęp do internetu, elektroniczne urządzenia rejestracji obrazów i oprogramowanie do obróbki tekstowej), jak i dostępu do europejskich, krajowych i lokalnych zbiorów dziedzictwa audiowizualnego. Obiekty wspólnego dziedzictwa historycznego i kulturowego powinny być udostępnione obywatelom w ich językach ojczystych, zgodnie z deklaracją z Rygi z 2006 r. dotyczącą e-integracji i z uwzględnieniem zaleceń KR-u na ten temat⁽²⁾.
- Podnoszenie poziomu umiejętności w zakresie selekcji treści medialnych, dokonywania przemyślanych wyborów i klasyfikacji danych, zwłaszcza w internecie, w wypadku braku wyznaczonych i nadzorowanych administratorów portali (np. przez wydawnictwa, redakcje, krytyków), w odniesieniu do informacji, treści medialnych i reklam, których nie można zweryfikować.

- Budowanie krytycznego podejścia do branży mediów i produktów medialnych, ze zwróceniem szczególnej uwagi na ciągłe poszukiwanie metod sprzyjających rozwijaniu umiejętności rozumienia treści audiowizualnych i nielinearnych i ich stosowanie, na wnioski z badań w takich dyscyplinach nauki, jak ekonomia, antropologia, socjologia i psychologia mediów w odniesieniu do metod funkcjonowania i roli społecznej mediów oraz na zasadnicze kwestie prawodawstwa dotyczącego mediów;

- Wspieranie aktywnego i kreatywnego sposobu korzystania z mediów, zwłaszcza poprzez praktyczne zastosowanie, w ramach projektów, zdolności technicznych i manualnych, umiejętności i niezbędnej wiedzy. Przede wszystkim należy skupić się na komunikacji audiowizualnej i na tworzeniu, prezentacji i rozpowszechnianiu treści audiowizualnych za pomocą technologii cyfrowej;

- Zachęcanie do zaangażowania w lokalnym życiu publicznym, głównie poprzez uwrażliwianie na kwestie związane z ochroną sfery prywatnej, z prawami obywateli w zakresie przetwarzania ich danych osobowych oraz z interesem publicznym;

- Uczulenie obywateli, by podczas korzystania z mediów uwzględniali przepisy dotyczące praw autorskich, ochrony osób oraz prawa medialnego oraz mieli świadomość konsekwencji karnych i cywilnoprawnych ich ewentualnego naruszenia;

- Wzmocnienie umiejętności obywateli do uważnego obchodzenia się z danymi osobowymi w internecie, a przede wszystkim zwrócenie uwagi dzieci i młodzieży na różne źródła zagrożenia w nowych mediach.

15. KR uważa za pożądane – nie podważając istotnego znaczenia wybranych przez KE dziedzin, do których mają odnosić się dobre praktyki (komunikacja reklamowa, dzieła audiowizualne i treści online) – aby w zaleceniach, które mają zostać wydane, umotywić priorytetowe potraktowanie tych zagadnień. Bowiem bez takiego umotywwania edukacja medialna mogłaby, w praktyce, ograniczyć się do tych trzech dziedzin.

16. Z uwagi na prawdopodobieństwo, że rozwój umiejętności takich jak świadome poszukiwanie informacji, krytyczna interpretacja treści i kreatywne wykorzystywanie przyczyni się do ochrony nieletnich i młodzieży oraz poszanowania godności ludzkiej w mediach, należy równoległe do przepisów stworzonych przez władze publiczne, zintensyfikować działania na rzecz umiejętności korzystania z mediów przede wszystkim w tych dziedzinach.

17. Pożądane jest także zastosowanie koncepcji uwrażliwiania konsumentów na korzystanie z mediów. W istocie większe poszanowanie praw konsumentów jest kwestią zasadniczą również w dziedzinie mediów.

⁽¹⁾ 2008/2129(INI).

⁽²⁾ Opinia CdR 5/2008 fin w sprawie e-integracji oraz opinia CdR 252/2005 fin w sprawie „i2010 – Europejskie społeczeństwo informacyjne na rzecz wzrostu i zatrudnienia”.

18. Komitet Regionów pragnie podkreślić, że rozwój krytycznej świadomości w zakresie mediów nie wystarczy do likwidacji licznych form uprzedzeń związanych z dostarczaniem treści (na przykład nieuzasadniona przemoc w mediach, naruszenie praw konsumentów w usługach medialnych, brak autentyczności i wiarygodności, manipulacja). Ponadto edukacja medialna nie stanowi siły napędowej tendencji takich jak konwergencja mediów, tworzenie archiwów cyfrowych oraz dostęp do nich i połączenia między nimi, przeformułowanie praw autorskich oraz przepisów w tej dziedzinie, czy też administracja elektroniczna, bądź też stanowi taką siłę w niewielkim stopniu⁽¹⁾. Edukacja medialna zajmuje się tymi tendencjami, umieszcza je w pewnym kontekście i przygotowuje użytkowników do bycia obywatelami świadomymi tego, co powstaje w sferze publicznej i w mediach. Wobec powyższego, obok rozwoju umiejętności korzystania z mediów, konieczne jest uregulowanie tych kwestii na odpowiednim szczeblu przy należyтым uwzględnieniu kompetencji i doświadczenia władz lokalnych i regionalnych.

19. W ramach zaleceń i planów działania należy przewidzieć programy na rzecz rozwoju głównych elementów edukacji medialnej, ważnych dla systemów kształcenia i szkolenia państw członkowskich (ważnych także z punktu widzenia edukacji medialnej) tak, aby jednocześnie uwzględnić różne tradycje edukacyjne i kulturalne państw członkowskich, ważne różnice wynikające z różnych trybów kształcenia w systemach regionalnych, a także zdolności każdego z nich do uzyskania korzyści skali.

20. Zasadnicze znaczenie podczas opracowywania zaleceń i planów działania ma uwzględnienie najlepszych rozwiązań; Komitet Regionów odsyła tutaj do swojej opinii⁽²⁾, w której wyraził zadowolenie z faktu, iż Komisja prowadzi więcej działań celem wykorzystania doświadczeń nabytych w ramach programów lokalnych i regionalnych związanych z umiejętnością korzystania z mediów w całej Europie, a także w ramach upowszechniania platform dialogu i przekazywania doświadczeń oraz sieci wymiany wzorcowych rozwiązań.

21. Jednakże Komitet Regionów wyraża swoje zaniepokojenie, jeżeli chodzi o następujące elementy:

- ponieważ na całym terytorium UE nie odbywa się obecnie monitorowanie, wykorzystanie sprawdzonych rozwiązań w dziedzinie edukacji medialnej nie jest zagwarantowane;
- nie dokonano klasyfikacji sprawdzonych rozwiązań w zależności od głównych elementów edukacji medialnej;
- nie rozwiązano kwestii szczegółowej oceny skuteczności realizacji;
- nie istnieje baza danych, która pozwoliłaby rozwijać, dostosowywać i wykorzystywać sprawdzone rozwiązania na dużą skalę.

Należy więc ustanowić odpowiednią strukturę organizacyjną i zawodową: w tym celu można by na przykład utworzyć „biura ds. edukacji medialnej” na wzór biur „media desks” istniejących w ramach programu MEDIA (lub rozszerzenie zakresu działania tych ostatnich), bądź też wzmocnić a nawet rozszerzyć rolę doradczą grupy ekspertów ds. edukacji medialnej powołanej przez Komisję Europejską.

22. Komisja Europejska może w razie potrzeby wspierać państwa członkowskie, przestrzegając zasady pomocniczości i ich niezależności podczas opracowywania własnych strategii krajowych w zakresie edukacji medialnej, z uwzględnieniem głównych elementów składających się na umiejętność korzystania z mediów. W miarę możliwości należy włączyć w opracowanie takiej strategii krajowej władze odpowiedzialne za regulację mediów, decydentów w dziedzinie polityki kształcenia oraz przedstawicieli władz lokalnych i regionalnych, społeczeństwa obywatelskiego, sektora treści cyfrowych i innowacji w dziedzinie edukacji medialnej.

23. Zważywszy na różnorodność warunków w państwach członkowskich i regionach, edukację medialną w ramach zaleceń i planów działania należy rozwijać w sposób umożliwiający dostosowanie do lokalnego kontekstu społeczno-gospodarczego. Wymaga to jednak bardziej pogłębionej analizy warunków krajowych, a nawet regionalnych, w celu uzyskania bardziej precyzyjnego obrazu sytuacji, w szczególności poprzez badanie motywacji i działań władz lokalnych, organów finansowania instytucji oraz nauczycieli zajmujących się edukacją medialną.

24. Ze względu na szybkie zmiany otoczenia medialnego, edukacja medialna powinna być przedmiotem stałych badań i ocen, w które należy włączyć władze różnych państw członkowskich odpowiedzialne za regulację komunikacji audiowizualnej i elektronicznej, wspierając ich współpracę na rzecz rozwoju umiejętności korzystania z mediów.

25. Komitet Regionów zachęca Komisję Europejską do wspierania tworzenia, w strukturach administracyjnych samorządu lokalnego i regionalnego, działów ds. badań i informacji zajmujących się badaniem kwestii związanych z umiejętnością korzystania z mediów.

26. Samorządy lokalne i regionalne są kluczowymi podmiotami rozwoju umiejętności korzystania z mediów, zważywszy że są one najbliżej obywateli, szczególnie jako organizatorzy znacznej części placówek oświatowych, są też właścicielami mediów lokalnych i innych instytucji kulturalnych (bibliotek, domów kultury itp.) lub zarządzają środkami finansowymi – europejskimi lub innymi – przeznaczonymi na rozwój. Uzasadnione jest zatem rozpoczęcie kampanii informacyjnych dla władz lokalnych i regionalnych, w oparciu o zalecenia UE i sprawdzone rozwiązania, a także zwiększenie możliwości współpracy w dziedzinie edukacji medialnej w euroregionach i obszarach transgranicznych.

⁽¹⁾ KR odsyła tutaj do swojej własnej opinii pt. „i2010: biblioteki cyfrowe”, CdR 32/2006 fin.

⁽²⁾ CdR 94/2008 fin.

27. Władze regionalne i lokalne powinny się zachęcać do wspierania projektów, programów i kart dotyczących edukacji medialnej, których głównymi celami są:

- a) natychmiastowa analiza sytuacji
analiza rzeczywistej sytuacji w dziedzinie edukacji medialnej, uwzględnienie istniejącej współpracy i partnerstwa;
- b) tworzenie sieci, integracja
utworzenie sieci wszystkich podmiotów w danym regionie – sektora mediów (kino, telewizja, prasa, radio, dostawcy i producenci treści online), organizacji medialnych, placówek oświatowych, organów regulujących, instytutów kulturalnych i badawczych, organizacji społecznych;
- c) instytucjonalizacja
zapewnienie usług publicznych, biur promocji edukacji medialnej;
- d) poradnictwo i informacja
organizacja kampanii na rzecz edukacji medialnej, wspieranie „biur ds. edukacji medialnej” na szczeblu regionalnym, aby określić i rozpowszechnić sprawdzone rozwiązania i informować obywateli;
- e) aktywny udział, reprezentacja lokalna
środki zachęcające, polityka promocji, dostarczanie narzędzi, know-how i platform medialnych dla produkcji treści medialnych dla szerokiej publiczności, ze szczególnym uwzględnieniem mniej uprzywilejowanych grup społecznych, mniejszości i osób niepełnosprawnych;
- f) współpraca
udział w krajowych i regionalnych sieciach współpracy w UE;
- g) dialog
inicjatywy władz publicznych mające na celu wspieranie zaangażowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego, upublicznienie debaty na temat edukacji medialnej;
- h) regionalna polityka edukacyjna, regulacja kształcenia
działania odpowiednich władz lokalnych i regionalnych na rzecz wprowadzenia edukacji medialnej na wszystkich poziomach kształcenia formalnego, zachęcanie, by edukacja

medialna znajdowała się w programach kształcenia nauczycieli i instruktorów, a także w programach szkolnych na wszystkich poziomach nauczania oraz w programach uczenia się przez całe życie;

- i) tworzenie i wspieranie partnerstw
tworzenie partnerstw w dziedzinie edukacji medialnej między sektorem treści cyfrowych i placówek oświatowych, w kontekście kształcenia i szkolenia formalnego i nieformalnego (na przykład projekty współpracy między mediami lokalnymi, przedsiębiorstwami oraz ośrodkami edukacji i kształcenia, kampanie na rzecz edukacji medialnej, festiwale) z zapewnieniem ścisłego monitorowania charakteru uczestnictwa, interesów materialnych sektora mediów i rygorystycznego przestrzegania przepisów prawnych w organizowaniu takich partnerstw.

28. Komitet Regionów wzywa Komisję Europejską do ustanowienia, na nowych podstawach, praktyki w zakresie finansowania polityki szkoleniowej, wspierania projektów pilotażowych oraz badań w dziedzinie edukacji medialnej, zważywszy że edukacja medialna może być wspierana poprzez wzmocnienie narzędzi finansowych przeznaczonych na nią w ramach istniejących (na przykład współpraca regionalna Comenius) lub przyszłych inicjatyw. Jako że realizacja zamierzonych celów wymaga od początku dostępności ukierunkowanych i wielobiegunowych zasobów, Komitet Regionów podziela stanowisko Parlamentu ⁽¹⁾ i uznaje za uzasadnione wyraźne i ukierunkowane włączenie podprogramu dotyczącego rozwoju umiejętności korzystania z mediów do innych programów wsparcia Unii Europejskiej, w szczególności do programu Comenius, „Edukacja i szkolenie przez całe życie”, „eTwinning” (partnerstwo elektroniczne), „Bezpieczniejszy internet” i programu Europejskiego Funduszu Społecznego.

29. Należy w szczególności przyjąć z zadowoleniem fakt, że Komisja Europejska rozpoczęła opracowywanie wskaźników w zakresie edukacji medialnej w celu wspierania jej w dłuższej perspektywie. Jednocześnie Komitet Regionów ma nadzieję, że wskaźniki w zakresie edukacji medialnej nie ograniczą się do liczb dotyczących formy i okresu korzystania z mediów, ponieważ ocena edukacji medialnej pociąga za sobą również stosowanie metod pomiaru indywidualnych zdolności (mimo że w tej dziedzinie zrozumiały jest pewien sceptycyzm co do używania wskaźników liczbowych: w istocie trudno jest wyrazić w ujęciu ilościowym kreatywną i krytyczną wiedzę oraz sklasyfikować treść za pomocą wymiernych kryteriów).

Bruksela, 3 grudnia 2009 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Luc VAN DEN BRANDE

⁽¹⁾ 2008/2129 (INI).